

Sygn. akt: I C 846/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu 16 listopada 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 2447,80 (dwa tysiące czterysta czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda P. B. na rzecz pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2623,74 (dwa tysiące sześćset dwadzieścia trzy złote siedemdziesiąt cztery grosze) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda P. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1301,78 (tysiąc trzysta jeden złotych siedemdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 325,44 (trzysta dwadzieścia pięć czterdzieści cztery groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
6. zwraca powodowi P. B. oraz pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanych zaliczek wpłaconych przez strony.

Sygn. akt I C 846/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 11 lipca 2017 roku powód P. B., reprezentowany przez pełnomocnika procesowego w osobie adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 12 247,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu stwierdzono, że 3 czerwca 2015 roku w Ł. doszło do wypadku, w którym został uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowił własność P. B.. Sprawca szkody był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...). Zgodnie z

twierdzeniami powoda, koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 22 849,23 zł brutto, wraz z kosztem naprawy maski pojazdu uszkodzonej wcześniej wskutek aktu wandalizmu. Koszt naprawy maski pojazdu wyniósł 5 712,52 zł netto (7 026,40 zł brutto). Strona powodowa wskazała, że w kosztorysie naprawy powinna zostać uwzględniona stawka za roboczogodzinę w wysokości 95 zł netto zamiast 120 zł netto przez co wartość robocizny powinna wynieść 2 793 zł netto (3 435,39 zł brutto) a nie 5 700,03 zł netto (7 011,04 zł brutto).

/pozew k.2 – 5/

W odpowiedzi na pozew, (...) S.A., reprezentowana przez pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu, strona pozwana wskazała, że zaprzecza, że wypadek z dnia 3 czerwca 2015 roku miał miejsce. Strona pozwana stwierdziła, że uszkodzenia obu pojazdów budzą wątpliwości w zakresie ich charakteru oraz deklarowanego przebiegu zdarzenia, oraz że pojazd marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) posiadał wcześniejsze uszkodzenia, które pochodzą z kolizji z dnia 8 lutego 2013 roku, które poszkodowany zgłosił do (...) S.A. Zgodnie z twierdzeniami pozwanego, uszkodzenia z kolizji z dnia 8 lutego 2013 roku są zbieżne z uszkodzeniami które miały powstać z kolizji z dnia 3 czerwca 2015 roku (wgniecenia i przetarcia na błotniku tylnym lewym na obszarze na wysokości 43 - 47 cm, przetarcia na wysokości 57 cm, wgniecenia na wysokości 60 cm za reflektorem przednim lewym, przetarcia zderzaka przedniego poniżej reflektora przedniego lewego). Pozwana wskazała również, że poszkodowany w formularzu zgłoszeniowym z dnia 3 czerwca 2015 roku wskazał, że pojazd nie posiadał wcześniej żadnych uszkodzeń.

/odpowiedź na pozew k. 38 – 40/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia elementów lewego przodu pojazdu tj. zderzaka, spryskiwaczy, lampy typu halogen, listwy ochronnej, błotnika. Poszkodowany P. B. naprawił częściowo uszkodzenia w zaprzyjaźnionym warsztacie. Błotnik i przedni zderzak został wypchnięty i spolerowany. Lampa została spolerowana do stanu użytkowania. Na błotniku pozostały odpryski lakieru, które na polecenie poszkodowanego nie zostały zalakierowane.

/oświadczenie w aktach szkody na płycie CD k. 115, zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 roku, znacznik 00:17:13, protokół k.197 – 199 w związku z informacyjnym przesłuchaniem powoda na rozprawie w dniu 26 stycznia 2018 roku, znacznik czasowy 00:14:38 – 00:41:36, protokół k. 64 – 65/

W dniu 3 czerwca 2015 roku, około godziny 9:35 w Ł., na ul. (...) doszło do kolizji drogowej. Kierujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) S. L. wykonując manewr zamiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, przez co w konsekwencji doprowadził do zdarzenia z pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącym do P. B.. Pojazd marki A. (...) w wyniku kolizji został zepchnięty z pasa ruchu i uderzył w barierki odgradzające pasy ruchu. Sprawca w momencie wypadku miał wykupioną polisę OC w (...) S.A. nr (...)

/notatka policyjna Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w Ł. k.14 – 15, informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego k.13, ksero polisy (...) nr (...) k.12, ksero dowodu rejestracyjnego pojazdu marki A. k.8 – 9, ksero dowodu rejestracyjnego pojazdu marki V. k.10 – 11/

W wyniku kolizji z dnia 3 czerwca 2015 roku w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia i zarysowania błotnika przedniego, zarysowania lewego zderzaka przedniego z lewej strony, zarysowania felgi aluminiowej koła przedniego lewego, zarysowania zderzaka przedniego z prawej strony.

/notatka policyjna Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w Ł. k.14 – 15/

Poszkodowany po wypadku z 2015 roku nie wykonał naprawy samochodu, sprzedał pojazd jako uszkodzony.

/zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 roku, znacznik 00:17:13, protokół k.197 – 199 w związku z informacyjnym przesłuchaniem powoda na rozprawie w dniu 26 stycznia 2018 roku, znacznik czasowy 00:14:38 – 00:41:36, protokół k. 64 – 65/

Zgodnie z wykonanym kosztorysem naprawy pojazdu nr (...) – 2011 przez rzeczoznawcę w systemie EurotaxGlass's, koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 22 849,23 zł brutto przy uwzględnieniu stawki 120 zł za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych oraz przy zastosowaniu części alternatywnych. Kosztorys zawiera również koszt naprawy maski pojazdu.

/kosztorys k.27 – 29/

Część uszkodzeń znajdujących się na prawym boku w środkowej części nadwozia samochodu marki V. (...) oraz uszkodzenia lewego boku w przedniej części nadwozia samochodu marki A. (...) znajdują się na geometrycznie porównywalnej wysokości.

Deklarowane uszkodzenia samochodu marki A. (...) mające powstać w zdarzeniu z dnia 3 czerwca 2015 roku w dużej części pokrywają się z uszkodzeniami pojazdu, które znajdują się na fotografiach ze zdarzenia drogowego powstałego w dniu 2 sierpnia 2013 roku, w szczególności uszkodzenia i deformacje dotyczące lewego przedniego naroża pojazdu. Uszkodzenia prawego przedniego błotnika, nakładki progu, lusterek oraz listew dolnych drzwi prawego boku samochodu marki A. (...) nie mogły powstać w deklarowanych przez kierujących okolicznościach, o czym świadczy ich rozległość oraz nieregularność charakteru uszkodzeń.

/opinia biegłego k.118 – 137/

Części które zostały uszkodzone w kolizji z dnia 8 lutego 2013 roku i zakwalifikowane do wymiany nie zostały wymienione, a naprawione w ograniczonym stopniu. Szkada z dnia 3 czerwca 2015 roku powiększyła zakres uszkodzeń przez nowe deformacje.

/opinia biegłego k.214 – 223/

Szacunkowy koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zderzeniu w dniu 3 czerwca 2015 roku ze względu na fakt, że w związku z poprzednią szkodą część z elementów pojazdu zakwalifikowanych do wymiany nie została wymieniona, a uszkodzenia mogące powstać w obecnej szkodzie powstały na już uszkodzonych wcześniej elementach, przy użyciu części oryginalnych oraz przy uwzględnieniu i zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w danym czasie w regionie (...) (100 zł netto) wyniósłby 2 447,80 zł.

Naprawa blacharsko – lakiernicza wykonana przy zastosowaniu nowych części oryginalnych nie powoduje wzrostu realnej wartości pojazdu. Pojazd takie przy próbie zbycia jest niżej ceniony niż pojazd bez śladów napraw. W przypadku ujawnienia, że pojazd został naprawiony przy użyciu części nieoryginalnych lub niezgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu wartość ulega dodatkowemu zmniejszeniu.

/opinia biegłego k.170 – 176, opinia biegłego k.317 – 322/

Poszkodowany P. B. zgłosił szkodę w dniu 9 czerwca 2015 roku. W druku zgłoszenia szkody w rubryka „uszkodzenia niezwiązane ze szkodą” nie została wypełniona.

/druk zgłoszenia szkody k.18 – 22/

(...) S.A. decyzją z dnia 19 czerwca 2015 roku w związku ze zgłoszoną szkodą komunikacyjną (...) odmówiło poszkodowanemu zapłaty odszkodowania.

/decyzja z dnia 19 czerwca 2015 roku k.25 – 26/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Jako, że osią sporu pozostawała kwestia czy uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstały w wyniku jedynie kolizji z dnia 3 czerwca 2015 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych. Ponieważ zarówno pełnomocnik pozwanego jak i pełnomocnik powoda wnieśli zastrzeżenie do opinii, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniających. Sąd uznał sporządzone opinie za wiarygodne i profesjonalne, zawarte w nich wnioski przyjmując za swoje w całości. Nadto orzekając Sąd oparł się na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które te dowody wzajemnie się potwierdzały i nie były podważane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c. w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że w dniu zdarzenia sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego. Pozwany kwestionował natomiast okoliczności zdarzenia mającego mieć miejsce w dniu 3 czerwca 2015 roku, wskazując, że uszkodzenia biorących w nim udział pojazdów ze sobą nie korelują.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym w sprawie wypadek w którym brały pojazdy marki A. (...) i V. (...) miał miejsce w dniu 3 czerwca 2015 roku. Potwierdzeniem, iż w/w wypadek miał miejsce odzwierciedla notatka funkcjonariuszy Policji Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w Ł., zeznania powoda oraz zeznania świadka M. L.. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym do kolizji doszło w Ł. na ulicy (...), w dniu 3 czerwca 2015 roku około godziny 9:35. Kierujący pojazdem marki V. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu z lewego skrajnego pasa ruchu na środkowy nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki A. który poruszał się środkowym pasem ruchu. W wyniku manewru pojazdu V., doszło do zderzenia obu pojazdów i w wyniku czego pojazd marki A. uderzył w barierki ochronne, które odgradzały pasy ruchu. Konsekwencją kolizji z 2015 roku było uszkodzenie prawego przedniego błotnika, zderzaka i felgi. Bezspornym w sprawie była również wcześniejsza kolizja pojazdu marki A. (...), która zdarzyła się 8 lutego 2013 roku. W wyniku kolizji, został uszkodzony lewy przód pojazdu marki A. (...), a uszkodzenia zostały jedynie częściowo naprawione.

W toku postępowania Sąd, na podstawie opinii biegłego J. D. ustalił, że w wyniku kolizji z 2015 roku zostały uszkodzone te same elementy pojazdu A. (...), które zostały uszkodzone w wyniku kolizji z 2013 roku. Elementy te nie zostały wymienione na nowe. Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii uzupełniającej biegłego i przyjął kosztorys naprawy przedmiotowego pojazdu bez uwzględnienia ponownej wymiany części. Należy wziąć pod uwagę, że elementy pojazdu A. (...), które zostały uszkodzone w kolizji z 2013 roku zostały zakwalifikowane do wymiany, a przez to uznano brak wartości użytkowych tych części. Następna kolizja z 2015 roku powiększyła ich zakres poprzez nowe deformacje. Z uwagi na powyższe, Sąd przy ustalaniu kosztów naprawy przyjął kosztorys bez części, które zostały podwójnie uszkodzone.

Jako że kwota odszkodowania ma na celu pokryć celowe i zasadne koszty naprawy, Sąd w pkt. 1 wyroku zasądził na rzecz powoda kwotę 2 447,80 zł. Dana kwota uwzględnia naprawę pojazdu A. (...) przy użyciu części oryginalnych oraz przy uwzględnieniu i zastosowaniu stawki 100 zł netto za roboczogodzinę oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie w pkt. 2 wyroku. Przyznanie pełnego odszkodowania doprowadzającego do naprawy uszkodzeń już wcześniej istniejących w pojeździe i nienaprawionych do szkody z 2015 roku. Przyznanie powodowi odszkodowania w takim zakresie doprowadziłoby zdaniem Sądu do bezpodstawnego wzbogacenia się powoda, gdyż w istocie takie odszkodowania pozwalałoby na przystosowanie pojazdu do stanu lepszego aniżeli sprzed zdarzenia z 2015 roku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek za opóźnienie w zapłacie odszkodowania swoją podstawę prawną znajdowało w art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do powołanego wyżej art. 14 ust. 1 towarzystwo ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, z pewnymi wyjątkami wynikającymi ze szczególnych okoliczności sprawy wymagających bardziej czasochłonnego wyjaśniania. Strona pozwana stwierdziła, że posiadała informacje o zdarzeniu 3 czerwca 2015 roku, a zatem 30 – dniowy termin upływał 4 lipca 2015 roku. W niniejszej sprawie Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 1 stycznia 2016 roku z uwagi na nowelizację art. 481 k.c., która weszła w życie wraz z dniem 1 stycznia 2016 roku, i która przewidywała możliwość domagania się odsetek ustawowych za opóźnienie zamiast odsetek ustawowych.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c., stosując regułę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu zależnie od wyniku postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w 20%, w takim stopniu zatem pozwany obowiązany jest do pokrycia kosztów postępowania, powód zaś koszty te winien pokryć w 80%.

Na koszty procesu powoda, w łącznej wysokości 5190,23 zł, złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 613 zł, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 3600 zł

(zgodnie z § 2 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie), oraz zaliczki na biegłego w kwotach: 500 zł, 200 zł, 150 zł, 60,23 zł. Pozwany wydatkował natomiast 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zaliczki na biegłego w wysokościach: 500 zł, 200 zł, 200 zł, 63,23 zł. Łącznie strona pozwana poniosła 4 577,23 zł tytułem kosztów postępowania. Zgodnie z powyższym. Zatem łącznie koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 9767,46. Mając na uwadze powyższe oraz dotychczas poniesione przez strony koszty Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2 623,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Natomiast ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi został pokryty koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 1627,22 zł. Wobec powyższego, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 1301,78 zł a od pozwanego kwotę 325,44 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych – na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

W pkt. 6 wyroku Sąd na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 u.k.s.c, Sąd nakazał zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi na rzecz obu stron kwoty po 150 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek wpłaconych na strony na wynagrodzenie biegłego.